

bodem over geschikt tot woonplaats van menschen. En dat is ook zoo. Want van de ruim 1800 vierkante mijlen, dat dit eiland groot is, wordt slechts een negende part bewoond door eene bevolking van 72000 inwoners; tusschen wie het verschil in stand gering is.

Welk een onderscheid bij voorheen! De bevolking lijdt aan verarming en waar de IJslander van vroeger aan zijn geboortegrond hing, daar ziet de hedendaagsche uit naar eene gunstige gelegenheid om zich naar Noord-Amerika in te schepen. Vandaar dat in Aljaska zoovelen van dit volk gevonden worden.

Ook om zijn klimaat is IJsland belangrijk. Hu, zoo zegt ge misschien, 't zal daar alles wel koud en stijf zijn, een tweede Nova Zembla, waarmede wij eenigszins bekend zijn geraakt uit de vaderlandsche geschiedenis. Zelfs de naam spreekt er ons van. Ho, vrienden! namen zijn niet altijd juist. Zij geven in vele gevallen niet het totaal van 't wezen te kennen; want deden ze dat, dan zou het eiland Groenland — waar moet ik dat zoeken? — ons niet anders dan welige grasvelden geven te aanschouwen.

Ofschoon hoog in het Noorden gelegen

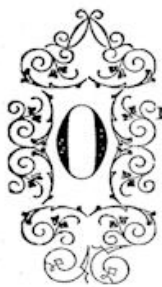
is het klimaat er niet zoo bar, als men zich dat voorstelt. Wel is het er zeer veranderinglijk; doch het geheele jaar door winterkoud is het er niet. Met sneeuw bedekte bergen en ontzaglijk groote ijsvelden, gletschers genaamd, treft men er veel aan; doch dat de begane grond ten allen tijde met sneeuw bedekt is, moet ge niet denken. Reizigers, die dit land hebben bezocht, deelen ons mede, dat er eene gemiddelde temperatuur gevonden wordt van 44 tot 48° Farenheit; ja, dat zelfs in de omstreken van Reikjavik de thermometer in de zomermaanden soms tusschen 70 tot 80° wijst. Ze zeggen, dat de winters er somwijlen zachter zijn dan bij ons. Dat de warme Golfstroom hier zijn invloed ten goede laat gevoelen, valt licht te begrijpen. Vandaar dat men in de zuidelijke, vlakke streken van het eiland struikgewas en zelfs enkele boomen aantreft, al is het, dat deze er armoedig en schraal tengevolge van den wind uitzien. Zelfs koren en aardappelen worden, hoewel niet zonder groote moeite verbouwd en in de goed onderhouden tuinen kweekt men allerlei groenten ten behoeve van de keuken.

Een volgende maal hoop ik er u meer van te vertellen.

Waarom Jo moeder's hoed niet mooi vond

DOOR

G. VAN AS.

Onder mijn kleine kennissen zijn verscheidene aardige meisjes. Niet dat ze altijd even zoet zijn, en dat er nooit eens wat aan haar schoolwerk mankeert, — neen, zulke engeltjes zijn het in den regel niet. Nu, zulk een meisje

zou dan ook volmaakt kunnen heeten, en, zooals gij weet, zijn er noch volmaakte zaken, noch volmaakte menschen op de wereld.

Maar ik bedoel dat ze vele goede hoedanigheden bezitten, die andere kinderen dikwijls missen. Zoo denk ik nu op 't oogenblik aan de vijf peuzels van mijnheer Jansen, die hier aan 't hoofd van de school staat, „de bovenmeester” noemen de kin-

deren hem. Deftige menschen spreken altijd van „'t hoofd der school”, onthoudt dat, tegen dat ge groot zijt!

Nu, de kinderen van den bovenmeester dan behooren tot dat groepje van „aardige meisjes,” waarvan ik hierboven sprak. Ze zien er goed uit — de lieve God schonk elk hunner een vriendelijk uiterlijk — en dat is óók een zegen. Ze zitten goed in de kleeren, waarvoor moeder zorgt, die een nette, zindelijke vrouw is, en die met zachtheid weet te bewerken, dat Anna en Jo, Gararda, Marietje en Mientje hun witte boezelaars en mooie jurken wit en mooi houden, zoolang als 't kan. Ik heb hun namen al genoemd in de volgorde van hun ouderdom. Anna is de oudste en Mientje de jongste, Jo, over wie deze vertelling schrijft, op één na de oudste.

Reeds zeide ik, dat de moeder van dit vijftal een zachte, vriendelijke vrouw is, — eigenschappen die zij op haar kinderen zooveel mogelijk zoekt over te brengen. Jo vooral is in dit opzicht een goede leerlinge. Ze is vriendelijk jegens iedereen, en dientengevolge iedereen jegens haar. Vandaar dat zij zoowel in huis als elders, wel eens wat voor heeft boven de zusjes, en ook boven andere kinderen van haar jaren. Maar gelukkig verstoort dit niet dan bij uitzondering de goede verstandhouding tusschen 't vijftal van den bovenmeester.

Allen doen hun best om zooveel mogelijk op Jo te gelijken, want ze hebben geleerd, niet alleen, dat dit de weg is om goed voor de menschen te zijn, maar ook op school, dat de zachtmoedigen het aardrijk beërven zullen, en dat de Heere Jezus over hen het „zalig” uitsprak.

In een christelijk gezin als dat van den bovenmeester leerden ze dat natuurlijk reeds vroeg uit den Bijbel. Zei ik reeds dat Jo trachtte zoo zacht en zoo vriendelijk mogelijk te zijn, jegens de menschen, zij was het niet minder tegenover de dieren.

Het „moedertje” zooals de menschen haar noemden, kon zoo verbazend ernstig boos worden op den jongen van den smid, als die een meikever aan een touwtje had,

dat men dikwijls de zachte Jo niet zou herkennen. De jongen van den smid stoorde zich er wel niet veel aan — want 't was een ruwe bengel — maar Jo kon toch niet laten om 't hem telkens weer te zeggen, hoe gemeen zij dit martelen van dieren vond.

Eens, toen de smidsjongen met een paar kameraden een kat te pakken had gekregen, bonden zij 't arme dier een lap met petroleum aan den staart en staken die toen in brand. Wat denkt ge wat Jo deed? Ze ging onmiddellijk naar 't huis van den burgemeester van 't dorp, en vertelde wat ze gezien had. De smidsjongen en zijn kameraden moesten een paar weken later voor den kantonrechter komen, en hebben een hooge boete moeten betalen. Behalve die jongens, vond iedereen Jo's gedrag flink. Maar als ze geweten hadden, dat Jo nog meer deed, dat ze 't zoo geplaagde dier stilletjes in een hoekje van haar klein kamertje verborgen en verpleegd had, tot dat ze weer heel op streek was, — dan had men zeker nog meer van haar gehouden.

In den winter zorgde zij dat de huis-musschen eten vonden op den tuinmuur en de kleine gasten wisten precies, hoe laat hun portie daar neergelegd werd, zoodat Jo haar diertjes zou vergeten, er zeker wel geldige redenen voor moesten zijn.

„Waarom geef je juist zooveel om die kleine dieren?” had vader haar eens gevraagd.

„Juist omdat ze zoo klein zijn, pa,” antwoordde ze. „Groote dieren, als een hond, een koe of een paard, die worden zoo licht niet vergeten en kunnen desnoods zichzelf wel helpen. Maar die kleine vliegertjes... waar zouden ze 't eten vandaan halen, als wij 't niet gaven?”

Maar ik bemerk, dat ik heel en al afdwaal. Ik zou vertellen waarom Jo moeders hoed niet mooi vond.

Nu dan.

Jo's moeder was op een middag in October uitgegaan om haar inkoop tegen den a.s. winter te doen, en had Anna als

de oudste medegenomen, — die kon dan meekiezen.

Werkelijk kwam ons tweetal benevens met vele andere inkoop, ook met een mooien hoed voor moeder thuis. Ik kan natuurlijk niet zoo precies vertellen hoe die er uit ziet, — als men geen meisje of vrouw is, kan men geen dameshoed beschrijven, zonder domheden te begaan, en dat wil ik niet. Alleen in hoofdzaak kan 'k dit zeggen: „De zwar-

te hoed was met grijze strikken en een donker-grijze veer opgemaakt en aan de eene zijde zat een vogeltje, waarvan men zou gezegd hebben, dat het leefde. Het was een jonge zwaluw, die hier en daar wat geverfd was om er een beetje mooier aanzien aan te geven. De vleugeltjes waren een beetje opgezet, en de kralen oogjes schitterden, dat 't een lust was om te zien.” Heusch??

Moeder was zelve met haar koopje — 't was een koopje! — in haar schik, en vroeg hoe de kleinen dien hoed vonden. Anna, die hem zelf mee uitgekozen had, vond den hoed natuurlijk heel mooi, en de anderen stemden hier mee volkomen in, op Jo na.

„Mag ik hem eens even in mijn handen hebben, moe?” vroeg ze.

Moe keek haar wel een beetje vreemd aan, maar gaf haar den hoed in handen. Jo streek het kleine vogeltje eens over de mooie gladde veertjes, en toen, den hoed teruggevend, zei ze langzaam, zacht: „Ik vind den hoed heusch niet mooi, moe!”

„Waarom niet? Zou je er zoo een niet willen hebben?”

„O neen!” antwoordde Jo. „Ik zou geen lijkje van zoo'n armen vogel op mijn hoofd willen dragen. Ik dacht dat u dat ook niet zou willen doen, moe!”

De oudste van het vijftal lachte er om. Maar moeder zei: „Jo heeft gelijk! Het is ook niet goed van mij. Die dieren worden gedood om onze kleeding te versieren,

„Mag ik hem eens even in mijn handen hebben moe?”

en aan onze ijdelheid te voldoen! — Neen, 't is verkeerd! Neem een schaar, Anna, en haal dit dier er af.”

Anna zag, dat moeder 't meende en lachte niet meer. Jo was blijde, omdat ze wist dat moeder nu zeker zulk een versiering — wat de menschen al geen ver-

siering noemen kunnen — meer zou willen dragen, en daardoor zou medewerken, om die slechte gewoonte van vele dames uit de wereld te helpen.

„Kijk eens,” zei ze dien middag tegen de beide kleintjes, Marietje en Mientje, „zoo'n beestje voelt 't wel niet meer als hij op 'n hoed zit, maar zijn ouders — want een vogeltje heeft ook ouders, zoo goed als wij, zijn hem toch maar kwijt! Als jelui nu eens door sterkere menschen dan wij meegenomen werd om te pronk te worden gezet, dat zou jelui ook niet bevallen, en moe en va ook niet, en dan behoefde jé nog niet eens te worden doodgemaakt!”

Toen Jo's moeder 't gebeurde later in een kring van dames vertelde, waren er verscheidene, die er om lachten. Maar de meesten zeiden: „Dat is een kind met een goed hart!” en anderen: „'t Wordt ook werkelijk tijd dat daar eens een eind aan komt!”

* * *

Och kom, zoo erg zal 't wel niet zijn! zegt misschien een uwer.

Niet? Niet zoo erg?

Weet gij wel dat er in onze mooie bosschen — en in ons Nederland zijn nog zulke heerlijke bosschen! — haast geen meezen meer zijn, alleen tengevolge van het doden dier dieren voor hoedversiering? En nu hebt ge op school toch wel geleerd, dat de meezen beste boschbeschermers zijn.

Koekoeken, roodborstjes, goudvinken — men hoort ze haast niet meer; de lijken dezer diertjes of hunne mooie vederen pronken op de hoeden van dames . . . en van jonge meisjes. Ik hoop dat gij onder die laatste niet behoort. En als dat zoo is, moet ge moe eens vertellen, wat ge gelezen hebt over deze slechte mode, die ieder jaar opnieuw kleine slachtoffers vraagt.

Of dat alleen in ons land zoo is?

„O neen, het gaat in andere landen al evenzoo! In Frankrijk, het land, dat ge op uw kaart van Europa onder België vindt, wordt bijna ieder jaar een schade aangericht van 500 tot 600 millioen francs. Dat is — want een franc is bijna een halve Nederlandsche gulden — 250 tot 300 millioen gulden per jaar.

En in Denemarken, — zoek dat maar eens op de kaart! — zijn de huismusschen, die goede dieren, bijna heelemaal uitgeroeid. Dat is heel schadelijk voor den landbouw, zooals gij begrijpen kunt, want de huismusschen leven van vele insecten, die den landbouwer heel wat schade veroorzaken. Nu, men is dan ook druk bezig om dat doden van die nuttige dieren tegen te gaan.

En nu spreken we nog niet eens over de andere landen in de wereld, waar men de prachtigste vogels buit maakt voor die zoogenaamde versiering. Als ge daarvan eens wat meer weten wilt, moet ge 't maar eens schrijven aan den uitgever T. SLAGTER te Kollum, die er voor zorgt dat gij „De Kindervriend” telkens thuis krijgt vol van alles wat ge graag leest.

Laat ik nog één voorbeeld noemen.

In 1896 — dus drie jaar geleden — kwam te Londen, de groote wereldstad, die de hoofdstad van Groot-Brittanië is, een bezending Indische vogelhuiden aan, waarvan de helft door het zeewater bedorven was. Als ge nu weet dat de aanvoer 1760000 stuks bedroeg, kunt ge wel nagaan, hoeveel vogels of er geheel doelloos vermoord zijn.

Ik geloof dat ge nu wel begrepen zult hebben, waarom Jo moeder's hoed niet mooi vond.

Tot later!

